

BILAG A2

Andrea Dragsdahl og Frederik Kulager: ”111 vidt forskellige danskere fortalte os om sexisme på arbejdspladsen”.

Zetland. 30.09.2020. Uddrag.

Carina, telemarketingsmedarbejder: “Jeg arbejdede mig selv op til at blive supervisor og oplevede på en sen vagt, at den anden supervisor – som på det tidspunkt var 10 år ældre end mig selv – bogstaveligt talt slikkede mig i nakken, mens jeg fyldte kaffemaskinen. Jeg følte ikke, at jeg kunne gå til nogen i ledelsen med problemet, og havde svært ved at vide, hvordan jeg kunne sige fra. Jeg var ikke engang fyldt 18. Min strategi blev at udtænke måder at holde en fysisk distance i hverdagen.”

Stephani, kommunikationsmedarbejder: “Jeg er blevet klappet på numsen af en ældre kollega. Det føltes ikke specielt seksuelt, nærmest venskabeligt, men ikke desto mindre superakavet og grænseoverskridende. Jeg fik sagt fra på en lidt blød måde og besluttede, at hvis der skete mere, ville jeg snakke med min chef om det. Den pågældende kollega er på vej på pension og sådan lidt forældet, undskyld udtrykket, på flere områder.”

Rolf, ingeniør i et rådgivningsfirma: “Det ville være meget rart bare lige at få det vendt i en fælles samtale, så folk kan sige, hvad de synes. Jeg har eksempelvis haft en intern joke med mine nærmeste kolleger, tre mænd, om, hvem der skal spise den sidste banan i frugtskålen i det storrumskontor, de sidder i. Det har været en uskyldig joke, men vi har ikke spurgt andre, der overhører os, om de synes det samme, og jeg er faktisk begyndt at undlade at lægge op til de jokes”.

Silas, leder i en større dansk kommune: ”I et tidligere job, hvor jeg ikke var leder, fik jeg et klap i numsen af en noget ældre kvindelig kollega. Jeg sagde til hende, at det ville jeg gerne være fri for, og det gentog sig ikke. Da den årlige arbejdspladsvurdering, hvor de ansattes besvarelser er anonyme, kom, nævnte jeg episoden. Antagelsen var herefter, at det var en ung kvinde og en ældre herre. Jeg gik til min leder og sagde, at det var mig, der var blevet klappet bagi, og at det var blevet løst. Vi talte om, hvordan vi skulle håndtere det. Og min leder endte med at sige på et møde, at hun havde været i kontakt med den, der var blevet klappet bagi, og alt nu var i den skønneste orden. Det var det, der skulle til. Det afviklede hele rygtebørsen.”

Louise, arbejder på en uddannelsesinstitution: “Jeg oplever generelt en rar tone uden sexistiske undertoner. Kun et par ældre kolleger har en tendens til at kommentere ens person frem for ens arbejde eller andre smalltalk-emner, men de tegner ikke kulturen.”

Pia, arbejder i et byggermarked: ”Tonen på min arbejdsplads er grov og hård. Det er selvfølgelig ikke alle, men der er de få par højroastede stemmer, som formår at overdøve alle andre. Min arbejdsplads er meget hierarkisk, og jeg har svært ved at sige fra som ung og nyansat”

Anette Borchorst, professor i politisk kønsforskning: ”Der er ikke meget forskning om, hvilke brancher der rammes mest af sexisme og krænkelsessager. Tendenserne peger dog på, at det er værre i meget mandsdominerede brancher, og at det er særligt udbredt i brancher og virksomheder, hvor der er mange mandlige chefer og mange unge kvinder. Det er, fordi det handler om køn og magt.”

Note: Magasinet Zetland bad i 2020 deres abonnenter om at fortælle om kulturen dér, hvor de arbejder. De efterspurgte ligeledes oplevelser med sexisme og krænkelse i arbejdslivet. Zetland fik mere end 100 vidnesbyrd fra både kvinder (79) og mænd (32), fra store dele af landet og på alle niveauer af erhvervslivet, fra gulvet i supermarkedet til ledelsesgangen. Nogle af beretningerne er delt anonymt. Men Zetland kender identiteten på de mænd og kvinder, hvis beretninger der er citerede. Zetland har talt med 3 mænd, 14 kvinder og 1 professor, der forsker i seksuelle krænkelse og sexisme på arbejdsmarkedet.